

Aga huvitavad mõtted ei olnud veel otsas.
Jänes Adalbert hüüdis lumelossi trepilt:
„Kuulake kõik! Mul tuli jube hea mõte!
Nüüd hakkavad isad-emad lasteks ja lapsed nende vanemateks!
On ju vahva?”
Mõte meeldis kõigile.
Kui päev oli juba kummaliselt alanud, miks siis mitte edasi lustida!
Albertist sai mängult isa.
Sophiest sõnakuulelik tütar.
Aga Adalbert hakkas jonnivaks titaks.
Ta heitis pikali ja kukkus käte-jalgadega vehkima.
ADALBERT: Tahan kommi, šokolaadi ja marmelaadi!
ALBERT: Nii väikesed lapsed ei tohi veel magusat süüa.
See rikub hambad ära. Titade toit on püree.
ADALBERT: Kas suhkrupüree karamelliga?
ALBERT: Ei. Hoopis lumepüree.
ADALBERT: Öäkk! Tahan muinasjuttu kuulata!
ALBERT: Seda võib.
Albert rääkis loo sinistest elevantidest ja nende õmblustöökojast.
Kui ta lõpetas, oli Adalbert lumest diivanile mõnusasti magama jäänud,
käed põse all ja õnnelik nägu ees. Nii tore oli jälle laps olla!

**ÄRA TEE ROHKEM PANNKOOKE,
KUI TALDRIKULE MAHUB.**

